

Geny ogłoszeń
na wiersz milime-
trowy przed 1 złoty
w tekście 50 gr., za
tekstem 40 gr. Ogło-
szenia tabelarycz-
ne 50 proc., a ewen-
tuczne 25 proc; dro-
żej. Drobne ogło-
szenia po 10 groszy
Dla poszukujących
pracy 5 gr. za wy-
raz. Najmniej 1 zł.
Za zastrzeżenie miejsca
dolicza się 25%

EXPRES ZAGŁĘBIA

Jedyny organ demokratyczny niezależny woj. kieleckiego

Prenumerata wy-
nosi miesięcznie
2.-
Redakcji, Ad-
res: Sosnowiec,
ul. 1-go Maja 11
KRAKÓW
8.14.
Konto cz.
P.K.O. Katowice

ODDZIAŁY: KIELCE, Marsz. Focha 26 (róg Sienkiewicza) tel. 13-78; BĘDZIN, Małachowskiego 24; DĄBROWA, ul. 3-go Maja 14 i Królowej
Jadwig' (róg Narutowicza); ZAWIERCIE, ul. 3-go Maja 5, tel. 97; CZELADZ, Miłowska N. 5; GRODZIEC, ul. Legionów tel. 7.19.66

ś. † p.

MAKSYMILIAN WOLFF

długoletni Kierownik Wydziału Rachuby

Towarzystwa Kopalń i Zakładów Hutniczych Sosnowieckich, Sp. Akc.

zmarł dnia 22 stycznia 1937 roku.

W Zmarłym straciliśmy bardzo sumiennego, uzdolnionego i oddanego Towarzystwu pracownika, który pozostawia po sobie jak najlepsze wspomnienie.

Cześć Jego pamięci!

ZARZĄD

Towarzystwa Kopalń i Zakładów Hutniczych Sosnowieckich
Spółka Akcyjna.

ś. † p.

MAKSYMILIAN WOLFF

DLUGOLETNI CZŁONEK ZARZĄDU KASY PRZEZORNOSCI PRACOWNIKÓW UMYSŁOWYCH TOWARZYSTWA SOSNOWIECKIEGO

zmarł w dniu 22 stycznia 1937 r.

W zmarłym tracimy światłego współtowarzysza pracy i oddanego sprawom Kasy Członka Zarządu, który pozostawił jak najlepsze wspomnienie

Zarząd i Rada Nadzorcza

Kasy Przewodności Pracowników Umysłowych Towarzystwa Sosnowieckiego

ś. † p.

MAKSYMILIAN WOLFF

DLUGOLETNI KIEROWNIK WYDZIAŁU RACHUBY TOWARZYSTWA KOPALN I ZAKŁADÓW HUTNICZYCH SOSNOWIECKICH, SPÓŁKI AKCYJNEJ

zmarł dnia 22 stycznia 1937 roku w wieku 56 lat

W Zmarłym straciliśmy serdecznego kolegę, prawego Zwierzchnika o wielkich moralnych wartościach człowieka, który pozostawia w sercach naszych głęboki żal i niezatarte wspomnienie.

Cześć Jego świetlanej pamięci!

Koledzy i Urzędnicy

Biura Głównego i Zakładów Towarzystwa Kopalń i Zakładów Hutniczych Sosnowieckich, Spółka Akcyjna.

Dr. LUFTSPRINGER

powrócił

CHOROBY WENERYCZNE I SKÓRNE

przyjmuje od 11 — 1 i od 5 — 8 pp. w święta 11 — 1

SOSNOWIEC, Sienkiewicza 17a

Stan zdrowia Ojca św. pogarsza się

CITTA DEL VATICANO, 23. 1.

Stan zdrowia Papieża Piusa XI stale się pogarsza. W ciągu dnia wczorajszego Ojciec św. dwukrotnie zemdlał. Lekarze obawiają się, że lada chwila rozpocznie się agonia.

Największe obawy wśród lekarzy i otoczenia Papieża budzi fakt, iż omdlenia wczorajsze powstały na tle ataków sercowych, dotychczas bowiem dobre funkcjonowanie serca pozwoliło Ojcu św. pokonywać najsilniejsze ataki choroby.

Budżet Ministerstwa Spraw Wojskowych w komisji sejmowej

WARSZAWA, 23. 1. Sejmowa komisja budżetowa obradowała dziś nad budżetem ministerstwa spraw wojskowych. Referował poseł Starzak.

Preliminarz budżetowy tego ministerstwa, na okres 1937-38 przewiduje wydatki w sumie 786 mil. zł. t. j. w sumie od czterech lat nie zmienionej. Budżet ten przedstawiony został przez rząd bez szczegółowych wyliczeń pro-

jektowanych wydatków. Wysokość budżetu wojska w obecnej chwili należy uznać za niewystarczającą. Niedawno Izby ustawodawcze uchwaliły jedno-głośnie ustawę o pożyczce francuskiej na dobrojenie armii. Należy mieć nadzieję, że pożyczka ta, udzielona w zrozumieniu doniosłej roli Polski, jako gwaranta pokoju w Europie, ułatwi pracę nad pomnożeniem naszego sprzę-

tu wojennego.

Po referacie na zaproszenie ministra spraw wojskowych, członkowie komisji budżetowej i wojskowej Sejmu z wicemarszałkami Miedzińskim i Schaetzelen na czele wzięli udział w wyprawie do Państwowych Zakładów Lotniczych na Okęcie.

Wycieczka zwiedziła dokładnie fabrykę silników lotniczych oraz fabrykę płatowców P. Z. L., zapoznając się z urządzeniem fabryk i przebiegiem ich produkcji. Wyjaśnieniami udzielali na miejscu przedstawiciele dyrekcji fabryk.

Po wznowieniu obrad zabral głos minister spraw wojskowych gen. Kasprzycki, który wygłosił dłuższe przemówienie o konieczności wzmocnienia siły obronnej państwa. Po krótkiej dyskusji przewodniczący stwierdził przyjęcie budżetu Ministerstwa Spraw Wojskowych i zapowiedział następane posiedzenie komisji na dzień 25 bm.

Proces trockistów

Oskarżeni przyznali się do winy

MOSKWA, 23. 1. Dziś przed trybunałem wojskowym Sądu Najwyższego rozpoczął się proces polityczny Radka, Sokolnikowa i innych.

Akt oskarżenia przeciwko Radkowi i towarzyszom zarzuca im szpiegostwo, akcję terrorystyczną i usiłowanie przy-

wrócenia ustroju kapitalistycznego w Rosji.

Wszyscy oskarżeni w liczbie 17-tu (wraz z Karolem Radkiem) przyznali się zgodnie z aktem oskarżenia, do prowadzenia akcji kontrrewolucyjnej. Grzi im śmierć przez rozstrzelanie.

Dziewczeta w szponach nędzników

Z tajników handlu żywym towarem

Z dalekich stron z Argentyny, Kuby czy Meksyku przyjeżdżają do Polski co miesiąc ludzie otoczeni tajemnicą, których zadaniem jest zakupienie większych ilości towaru, mającego tam, za morzami nieustanny zbyt. „Towar“ ten nie przesyła się jednak w skrzyniach, ani workach. Transport odbywa się w osobowych przedziałach kolei i trzecią klasą transatlantyków. Jest to towar żywy.

Handel ludźmi od czasów oficjalnego zniesienia, nawet w krajach kolonialnych, nie został zaniechany. Nie stosuje się go już wprawdzie jeżeli chodzi o zapotrzebowanie rąk do pracy na wielkich plantacjach herbaty, czy drzewa kuczynowego, kwitnie natomiast i rozwija się coraz bardziej w innej dziedzinie. O handlu dziewczętami i wysyłaniu ich do domów publicznych w zamorskich miastach portowych, mówi się tak mało, że wielu ludzi w Polsce nie zdaje sobie sprawy z jego istnienia, a nawet nie chce w to uwierzyć, że istotnie taki hańbiący proceder może być prowadzony w czwartym dziesiątku lat dwudziestego wieku.

O organizacji tego niesamowitego handlu ludzkim ciałem wemy bardzo mało, gdyż mafia pośredników jest doskonale zakonspirowana. Istnieją jednak specjalne organizacje, które, dzięki międzynarodowemu porozumieniu, pracują nad ustaleniem faktów, śledzą nici łączące poszczególne centra tego handlu i dążą do ich wykrycia. W Polsce istnieje również Komitet walki z handlem kobietami i dziećmi.

Ze statystyk prowadzonych przez te organizacje wynika, że ilościowo „eksport“ ludzkiego towaru z Polski ustawicznie wzrasta. Największe na-

silienie handlu z Polską wykazują w tej dziedzinie Buenos Aires i Rio de Janeiro. Ostatnio natrafiono również na nici wiedące do Konstantynopola, w którym według statystyki ilość dziewcząt z Polski w miejscowych domach publicznych przekracza liczbę 200.

Jeden z agentów tajnej organizacji handlarzy żywym towarem, przebywający stale w Polsce zdradził się przed delegatem Ligi Narodów specjalnie w tym celu wysłanym, że otrzymuje on stale listy z zamówieniami z Hawany, Argentyny, Brazylii i Afryki Południowej.

Agenci trudniący się przewożeniem dziewcząt mają możność (o ile nie są znani policji) wyrobienia pod jakimś pretekstem dowodu zagranicznego normalnego. Wobec jednak wysokich cen takich dokumentów bardziej się opłaca nabywanie paszportów sfałszowanych, które kosztują w Warszawie od pięćdziesięciu do stu pięćdziesięciu zł.

Szlak Gdańsk, którym wywożono dziewczeta, został odkryty przypadkowo jeszcze przed kilku laty. Czy jest on wykorzystywany obecnie — nie wiadomo. Wywiady prowadzone z Polkami wywiezionymi zagranicę nie dały rezultatu, gdyż trzymane w ustawicznej grozie, wyzyskiwane i terroryzowane dziewczeta boją się zdradzić swoich dręczycieli. Trudno dokładnie ustalić liczbę wywo-

żonych z Polski kobiet. Można ją sobie jednak wyobrazić, gdy się weźmie pod uwagę fakt, że niedawno w ciągu jednego roku sprzedano w Kalkucie do domów publicznych 14.000 dziewcząt z całego świata. Z liczby tej Polki stanowiły 7 proc.

Jak nadmieniliśmy najczęściej używane przez handlarzy żywym towarem sposoby — to proponowanie pracy, lub obietnica małżeństwa. Przy panującym u nas bezrobociu pierwszy sposób z dużym powodzeniem stosowany jest wśród ludności polskiej, zwłaszcza w małych miasteczkach i na wsi. Oszustwo „małżeńskie“ odnosi się jedynie do ludności żydowskiej, bo wiem zawarcie rytualnego małżeństwa odbywa się bez formalności i może być bez trudu zawierane wielokrotnie.

Niektórzy agenci Żydzi mają już po kilkaset „żon“ w światowych domach publicznych.

Głównym terenem operacyjnym agentów są koleje i dworce kolejowe. Samotnie podróżujące dziewczeta szczególnie narażone są na niebezpieczeństwo. To też istnienie misyj dworcowych, które zajmują się opieką nad samotnymi kobietami jest potężną bronią w walce z ohydny handlem. Jak wielka jest nieświadomość u nas w tych sprawach dowodzą często notowane fakty dobrego wolnego wyjazdu dziewcząt i świadomego związania się z hańbiącym procederem. Nędza, która wyrzuca dziecko z rodzicielskiego domu dla poszukiwania pracy lub nawet po prostu dla ulżenia rodzicom, kieruje te młode dusze w szpony międzynarodowych handlarzy. Dopiero po niewczasie, gdy już za późno na powrót i uwolnienia się z sieci zaplątanych sprytnie dokona, przekonywa się ofiara, jak straszny wy los przypał jej w udziale

Obóz plk. Koca na zasadach narodowych

W związku z pewnym ożywieniem polskiego sezonu politycznego kursuje cały szereg pogłosek w sprawie też programowych, które będzie zawierała deklaracja plk. Koca.

Deklaracja nowego obozu ma określić ustosunkowanie się tej nowej grupy politycznej do istniejących stronnictw. Plk. Koc ma pono podkreślić w swej deklaracji pewne zasady narodowe.

W związku z ogłoszeniem nowego obozu ma nastąpić również rekonstrukcja obecnego rządu gen. Składkowskiego. Chodzi tu w szczególności o tekę spraw wewnętrznych, którą, jak twierdzą dobrze poinformowani, ma objąć plk. Miedziński.

Wolne stanowiska sędziowskie

W ostatnim numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości zostały ogłoszone wolne stanowiska w sądownictwie w następujących miejscowościach: sędziów okręgowych w Grodnie, w Grudziądzu, w Lublinie, w Łodzi, w Nowogrodku, w Sosnowcu i w Tarnowie; sędziów śledczych — w Równem, sędziów orzekających kierownictwo sądu — w Brzeżanach, w Meściskach, w Niepolomkach, w Sieniawie, w Sadowej Wiszni; sędziów grodzkich — w Belzie, w Bodzentynie, w Janowie (woj. lwow.), w Korcu, w Kutach, w Łobiszynie, w Łunińcu, w Młynce, w Mostach Wielkich, w Niemirowie, w Podhajcach, w Przemyślu, w Teropolu, w Skawinie, w Szezerze, w Żółtych Wzgórzach; przewodniczących sądów — we Lwowie i w Podzi.

Mistrz Krawiecki

Przyjmuje wszelkie roboty krawieckie. Wykonuje punktualnie, solidnie według ostatniej mody.

— Ceny przystępne. —

Gdalewicz
DABROWA GÓRNICZA
Sobieskiego 6.

Jesteśmy jednej krwi

W dniu 24 stycznia na terenie całej Rzeczypospolitej odbywa się obchód „Dnia Polaka z Zagranicą“ i wszędzie brzmia słowa „jesteśmy jednej krwi“.

Wszyscy Polacy na obczyźnie, zarówno ci co ziemię swą opuścili za czasów niewoli, jak i ci, których od Polski oddzielił mur graniczny, jak również i ci, co z niepodległej już Ojczyzny wyemigrowali — wszyscy oni stanowią nierozdzielną część naszego wielkiego Narodu. Z faktu tego trzeba zdać sobie sprawę i wyciągnąć konsekwencje. Bo jedna krew to jedno serce, jedna siła — to jedne zainteresowania, jedna zwarta masa narodowa.

Potomkowie kolonisty brazylijskiego, pochodzącego spod Lublina czy Rzeszowa, są takimi samymi Polakami, jak ich rodacy z kraju. Farmer polski z Kanady czy sklepikarz z Chicago tak samo czują po polsku, jak chłop spod Raciborza czy robotnik z Westfalii. Te same uczucia łączą ich z Polską, ta sama miłość do Ojczyzny, ten sam smutek z każdego nieszczęśliwego wypadku w kraju, ta sama radość z każdego sukcesu Polski.

Lecz stosunek nasz do Polonii zagranicznej nie powinien opierać się jedynie na sentymentach. Musi on wywodzić z głębokiego zrozumienia prawa do wielkości Narodu Polskiego, prawa uzasadnionego przede wszystkim historią. Nasz wzajemny stosunek do Polaków za-

granicą musi opierać się na ścisłym sprecyzowaniu tego, czego od nich wymagamy i tego, co sami dać im możemy.

Wymagamy od Polaków zagranicą, by godnie spełniali swą misję przedstawicieli myśli polskiej, by skutecznie torowali drogę polskiej ekspansji politycznej, gospodarczej i kulturalnej, by stale działali w imię żywojących interesów Narodu Polskiego.

Nie żywimy zamiarów zaborczych, ale mamy słusze prawa do rozwoju... Jesteśmy Narodem, który żyje w Państwie o zbyt ciasnych granicach politycznych. Wzrost gęstości naszego zatrudnienia postępuje znacznie szybciej, niż u naszych sąsiadów. W niedługim już czasie ziemia, którą posiadamy, nie potrafi wyżywić tych wszystkich, którzy będą przebywać w granicach Rzeczypospolitej. Musimy zatem uzyskać nowe obszary dla nadmiaru naszej ludności, aby stworzyć brakujące warsztaty pracy i nowe źródła wyżywienia. Polonia zagraniczna zaprawiona w ciężkiej pracy i zżyta już z nowymi warunkami, stanie się naturalnym przewodnikiem tych mas polskich, które będą koloizować nowe tereny.

Nie mniej ważne znaczenie zaczyna Polonia zagraniczna odgrywać w rozwoju naszych stosunków handlowych z państwami obcymi. Towar polski, do którego przyzwy-

czail się emigrant przed wyjazdem z kraju, zaczyna sobie torować drogę do ośrodków polskich zagranicą. Patriotyzm gospodarczy naszego społeczeństwa, który tu w kraju jest zdobyczą ostatnich lat, udziela się coraz bardziej Polonii zagranicznej. Gdy z czasem produkcja krajowej przybędzie kilka milionów nowych konsumentów wśród Polaków na obczyźnie, to wówczas znaczenie to nabierze właściwego wyrazu.

Polonia zagraniczna wielokrotnie dawała dowody tego, że doskonale zdaje sobie sprawę z obowiązków względem Ojczyzny i potrafi dowiedzieć to czynem realnym. Wspomniała wyniki samorządnych zbiórek na ofiary ostatniej powodzi w Polsce, oraz prowadzona obecnie wśród Polonii zagranicznej zbiórka na Fundusz Obrony Narodowej, są najlepszymi i najświeższymi tego dowodami. Wszystko to potwierdza fakt, że duchowo stanowimy jedno, że myślimy tymi samymi kategoriami, że granice lądowe i morskie dla nas nie istnieją.

A teraz ustalmy, co my stąd, z Ojczyzny naszym rodakom zagranicą dawać winniśmy.

Przede wszystkim dowody zrozumienia ich wysiłków i znaczenia, oraz dowody naszej z nimi solidarności. Nie wolno nam zapominać, że Polacy zagranicą prowadzą częstokroć walkę ciężką i nieubłaganą. Wspomnijmy tylko Polaków na

Litwie w Czechosłowacji lub w Niemczech. Walkę tę Polacy zagranicą przyjęli wszędzie i nie ograniczają się jedynie do obrony, przeciwnie potrafią się wykazać nowymi zdobyczami — wierząc w ostateczne zwycięstwo.

Dlatego też nie wolno nam odmawiać i pomocy materialnej, gdy jest ona naszym rodakom potrzebna. Pieniądze, które dajemy na szkolnictwo polskie zagranicą, czy na inne potrzeby naszych braci zagranicznych, nie są jakaruzną, lecz zainwestowaniem pieniędzy w sprawę, która całemu Narodowi przyniesie wielkie zwycięstwo.

„Dzień Polaka z zagranicą“ będzie przede wszystkim obchodem manifestującym zrozumienie społeczeństwa w kraju dla spraw Polonii zagranicznej. Ma on zadokumentować w sposób pozytywny, że społeczeństwo polskie w kraju solidarnie odczuwa każdy sukces i każdą krzywdę ośmiomilionowej swej rzeszy poza granicami. Dzień ten — jak już pisaliśmy na wstępie — został zorganizowany przez Towarzystwo Pomocy Polonii Zagranicznej pod hasłem: „jesteśmy jednej krwi“. Hasło to odczuć musi i zrozumieć każdy Polak, każdą kroplą swej krwi. To uczucie i wypływająca z niego świadomość o Narodzie, jako całości, doprowadzi nas do nowych zdobyczy nie tylko kulturalnych, lecz również i politycznych.

Kronika tygodniowa

SAM NA SAM Z MIKROFONEM

Obok niezdrowej grypy i jeszcze bardziej niezdrowej sensacji z powodu praktyk adwokata L. najciekawszym zdarzeniem minionego tygodnia w Zagłębiu była rocznica podstudia sosnowieckiego, które na życzenie wyższych władz radiowych pozbyło się upokarzającej zgłoski „pod“ i od mniej więcej tygodnia nazywa się po prostu studium.

Wygląda to trochę na awans która to nagroda należała się studiu przede wszystkim za odwagę, bo tej właśnie cnoty trzeba jak najwięcej w robocie radiowej. Nie każdy temu chce wierzyć, a jednak to prawda, że dominującym uczuciem, któremu podlega człowiek stojący czy siedzący przed mikrofonem, jest niepohamowana trema, okrutna w swej nie dającej się okiełznać potędze.

Kto staje oko w oko z mikrofonem, ma zazwyczaj uczucie podobne do tego, które ovlada żołnierzem w okopach, pozbawionym łączności z oddziałem. Jest samotny wobec niewidzialnego wroga, nie wie o jego zamiarach, nie przeczuwa nawet, skąd może przyjść atak i jaka broń będzie użyta. Może nieznanemu wrogowi po tej stronie fali radiowej, klnąc wyłączył głośnik, albo ostentacyjnie złączył Zeesena lub radiostację Kominter na w Moskwie, o Mże uciekł do drugiego pokoju, żeby nie słyszcć albo słucha z grymasem niekontentowania.

A może wstępuje się w każde twoje słowo z uwagą z góry już przygotowanymi na to, że cię w gazetach opisz. A może... Trudno wyliczyć wszystkie sposoby walki, jakie ma przeciw radioprelegentowi armia nieznanych dalekich, a co najgorsza, niewidzialnych radioabonentów. Prelegent zostaje sam na sam z mikrofonem. Dokoła niego śmiertelna cisza, z której nie ale to absolutnie nie wywieciskować nie można.

Kiedyś przed mikrofonem sosno-

wiekiem stanął człowiek teatru. Setki razy występował na scenie, setki razy patrzył bez trwogi w oczy publiczności na widowni i tyleż razy zdobywał ją wywołując oklaski. Gdy zaś miał przemawiać do mikrofonu, był najwyraźniej niespokojny, a w ostatniej chwili... coż widzieć? Oto nasz gość artystyczny... żegna się nabożnie z miłą skazańcą, a po zaledwie kilkuminutowej audycji wybiegł ze studia zgrzanym, jak po ciężkiej pracy.

Tremę miał większą, niż ktokolwiek inny, bo to był prawdziwy artysta, to znaczy człowiek z wyobraźnią która mu podsuwała najrozmaitsze strach budzące obrazy reagowania radiosłuchaczy na jego występ radiowy.

Okrutna trema staje się przyczyną nad wyraz dramatycznych momentów ma ona bowiem brzydki zwyczaj usadawiania się w miejscach najsłabszych i najmniej do tego odpowiednich. Muzykowi wchodzi w palec, które drżą jak w febrze, śpiewakowi albo prelegentowi wchodzi w gardło.

Zdarzyło się raz tak, że radioprelegentowi zabrakło głosu. W połowie od czytania nagle staje, odwraca się do nas trzymając się za gardło i dając nerwo-

wo znaki, że już dalej mówić nie może. Nie trudno sobie wyobrazić, jak bardzo wysokie napięcie dramatyczne miał ten ułamek sekundy. Mimo jednak, że śmiertelny strach wszystkich nas ogarnął, uśmiechaliśmy się do prelegenta uspokajająco na dowód że nie jest tak źle i że może z powodzeniem mówić dalej. Prelegent dobrnął do końca, osiągając zresztą sukces jako radiomówca.

Trudno wyliczyć wszystkie wypadki spustoszeń, które czyni trema w gardłach tenorów i w gardziolkach mezo — sopranów.

Dlatego, ile razy słucham czasem także nieudanych koncertów radiowych z Warszawy, z Torunia albo nawet z samego Paryża, bo taka rzecz wszędzie zdarzyć się może, to mi żal nie tyle radiosłuchaczy, ile artysty, który dał się ovladnąć straszliwej tremie. Sytuacja jego jest tym groźniejsza, że rzadko kto wierzy w jej władzę w królestwie mikrofonu. A przecież trema właśnie w tym królestwie jest moźniejsza, niż gdziekolwiek indziej: niż w teatrze, niż na mównicy, niż na ławie oskarżonych.

Jest po prostu zabójcza.

K. C-rk.

STRAJK W „PROTONIE”

trwa w dalszym ciągu

Strajk okupacyjny w fabryce „Proton“ w Będzinie trwa już drugi miesiąc. Robotnicy domagają się uwzględnienia swych postulatów. Dyrekcja zaś nie wykazuje dobrych chęci do zlikwidowania konfliktu.

Zatarg ten winter być jednak jak najkrótszym czasu zakończony, gdyż nie można dopuszczać do tego, aby robotnicy mimo mrozów całymi tygodniami przebywali w okupowanej fabryce.

Skutki ślizgawicy

na ulicach

Mieszkanka wsi Store Maczki Jadwiga Lazarewicz, przechodząc chodnikiem obok budynku Kujawskiego w Maczach poślizgnęła się i upadła tak nieszczęśliwie, że doznała złamania nogi.

Na marginesie tego wypadku zazna-

czyć należy, że wskutek ostatnich mrozów chodniki w Zagłębiu pokryte są gołoledzią.

Władze powinny zwrócić uwagę aby dozorca posypywali ulice piaskiem i usuwali lód z chodników.

DRZAZGI.

Słów kilka o grypie

Według danych z Ubezpieczalni Społecznej w Sosnowcu na terenie jej działania zanotowano około 800 wypadków zachorowań na grype, co stanowi pół procent ubezpieczonych. W samym Sosnowcu Ubezpieczalnia zanotowała 256 chorych na grype. Przebieg choroby łagodny.

Komunikat ten musimy uzupełnić tym, że według nas sytuacja przedstawia się gorzej, niż ją mogła zobrazować Ubezpieczalnia. W samym Sosnowcu chorych na grype można liczyć na tysiące, tylko nie wszyscy zaraz proszą o pomoc lekarską. Jeden leczy się sam wódką, inny aspiryną, a jeszcze inny jednym i drugim naraz. Lekarze niewiele o tym wiedzą, a przeciętna prawda jest, że grypa szaleje.

Widać to choćby po redakcjach miejscowych pism, gdzie po połowie pracowników redakcyjnych, administracyjnych i drukarni choruje na grype.

Togal
Wrazie przeziębienia, gorączki, łamania w kościach odda Ci Togal dobre usługi. Tabletki Togal stosuje się również w cierpieniach reumatycznych, artretycznych i podagrze. Togal uśmierza ból i przynosi ulgę w tych cierpieniach.

Przy głośniku

KONCERT ROZRYWKOWY Z BERLINA.

Częsta międzynarodowa wymiana radiowych koncertów wnosi do programów dużo świeżości i atrakcyjności. Wymiana ta nie ogranicza się do osób wykonawców lecz obejmuje również, wzajemne transmisje koncertów, czy to muzyki poważnej czy lekkiej. Działający program radiowy przewiduje również o godz. 13.00 tego rodzaju transmisję muzyki rozrywkowej z Berlina.

Tegoż dnia zaproszony został przed mikrofonem polski doskonały wiolonczelista przebywający stale zagranicą Ewel Stęgan. Artysta o godz. 21.39 wykona szereg wartościowych utworów wiolonczelowych.

BOY — ŻELEŃSKI PRZED MIKROFONEM.

Dr. Boy Żeleński w radiowym szlaku literackim pt. „Literatura i niedyskrecja w literaturze” podejmie zagadnienie bardzo ciekawe. Czy ogłoszenie np. listów z imiennego życia wielkich pisarzy przyczynia się do pogłębienia znajomości ich dzieł? Czy poznanie bardziej różniczko wane człowieka przyczynia się w jakimś sensie do wzbogacenia wiedzy o twórcy? Czy niedyskrecja musi być wrogiem pietyzmu? — Te pytania będą tematem prelekcji dziś o godz. 10.00.

Meble
najkorzystniej kupisz za gotówkę, raty, obligacje pożyczek w nowo-otwartym fabrycznym składzie chrześcijańskiej firmy
„Spójnia”
Spółka z ogr. odp.
SOSNOWIEC, ul. 3-go MAJA 29.
albo w składach tejże firmy w BĘDZINIE, ul. Narutowicza 8, telef. 71847.

W królestwie karnawału

Gdzie i kiedy będziemy tańczyli

W ostatnią sobotę karnawału tj. 6 lutego randes — vous całego Zagłębia na balu skarbówce! Bal ten odbędzie się w salach Związku Zaw. Pracown. Przem. i Handl. w Sosnowcu przy ul. Sienkiewicza 17-a. Fundusze otrzymane z balu ZSP. przeznaczą na cele pomocy zimowej i kulturalno oświatowej. Początek o godz. 21. A więc wszyscy idziemy na bal do Skarbowców.

W sobotę 30 br. Związek Techników Rzeczypospolitej Polskiej urządza w Dąbrowie w salach resursy przy ul. 30 Maja tradycyjny bal, który rozpocznie się o g. 21. Bilety wstępu: 6 zł. od pary, 4 zł. od osoby, członkowie związku i studenci placą 2.50 zł.

Szkoła Muzyczna im. St. Moniuszki w Sosnowcu organizuje w dniu 1 lutego w salach gimn. im. Staszica wieczór artystyczny — taneczny.

Organizatorzy dokładają starań, aby zapowiedziana zabawa rzeczywistości stała się na wysokim poziomie artystycznym i towarzyskim. W części koncertowej, która poprzedzi właściwą zabawę taneczną wystąpią najwybitniejsze siły artystyczno-muzyczne. Program koncertu został opracowany niezwykle starannie, tańce soloowe do tańca przegrzywać będzie znakomita orkiestra jazzowa.

Rodzina Legionowa w Sosnowcu zorganizowała na dzień 1 lutego br. bal w salach reprezentacyjnych ratusza w Sosnowcu, czysty dochód z którego przeznacza na zasilenie funduszy Komitetu Pomocy Zimowej Bezrobotnym. Ponieważ bale legionowe w Zagłębiu Dąbrowskim mają już swoją ustaloną opinię, jako jedne z udanych i gromadzących elitę mieszkańców Zagłębia, nie wątpimy, że i one z udanych i gromadzących elitę gromadzących będzie tłumnie i wesoło. Po zaproszeniu kierować się należy do Sekretariatu Rodziny Legionowej w Sosnowcu Dom Społeczny, ulica Żytnia nr. 10.

W dniu 6 lutego br. w salach kina-teatru „Czary“ w Czeladzi Polski Członkowie Krzyż zwyczajem dorocznym urządził bal tym razem p. n. „W krainie walców”. Z czeladzkiego balów publicznych z największym zainteresowaniem oczekiwany jest zazwyczaj bal P. C. K., urządzany tradycyjnie już 10 rok z rzędu. W roku bieżącym bal ten będzie miał ze względu na swój rok jubileuszowy specjalnie wytworny charakter i sprowadzi zapewne jak rokrocznie, nie tylko gości miejscowych, ale również zamożnych.

Tradycja lat ubiegłych Koło Absolutentek przy żeńskiej szkole handlowej im. Kr. Jadwigi w Sosnowcu urządza w

lokalu srebrnej sali „Adria“ zabawę karnawałową. Miłe wspomnienia po wszelkich rzecznych zabawach absolwentek Krolewianek, odnowimy w dniu 6 lutego br. Po zaproszenia prosimy zgłaszać się do sekretariatu szkoły — tel. 61473.

PZZPP. i H. oddział w Dąbrowie urządza w dniu 1 lutego br. w salach miejscowej resursy, tradycyjną zabawę z kotylionem. Strój wizytowy. Wejście dla pań 2 zł., dla panów 3 zł., członkowie związku 2 zł., studenci wyższych zakładów naukowych i szkoły Górniczo-Patnicznej 1.50 zł. Ponieważ zabawa pracowników umysłowych cieszy się dużym powodzeniem i miło nam jest przypomnieć, że i w tym roku zapowiada się bardzo urozmaiconym programem, którą urządzamy pod hasłem:

Schowaj pióro i atrament,
Z papierami zrób porządek
Weź ze sobą temperament
Pełną kieszeń nie — żołądek.

Czysty zysk z zabawy przeznaczony jest na cele kulturalno oświatowe naszego związku i nie powinno brakować ani jednego pracownika umysłowego na tej zabawie, by połączyć piękne z pożytecznym. Przypominamy, że kancelaria związkowa mieści się przy ul. Sienkiewicza nr. 3 II piętro, która otwarta jest codziennie w godz. wieczorowych od 7ej do 9ej, gdzie można otrzymać zaproszenia.

**JESTEŚMY
JEDNEJ KRWI**
ZŁÓŻ GROSZ NA SPOŁECZNICTWO
POLSKIE ZA GRANICĄ

Zagłębie ma głos!

Wczorajsi zagłębianie

(Z cyklu pogadarek ze studia sosnowieckiego)

W tych dniach upłynął rok od czasu powstania podstudia w Sosnowcu. Nie urządzamy z tego powodu wielkiej uroczystości, nie damy tej rocznicy rozmiarów zdarzenia wagi niezwykłej, ani też nie szukamy ciał w tym, że trwalimy i trwamy na posterunku. Chodzi o coś innego. O to mianowicie, że studio, wszedłszy w rytm życia zagłębiowskiego, stało się już czemś bardzo w Zagłębiu nieodzownym i bardzo istotnym. Ktokolwiek

by przemawiał z tego miejsca do mikrofonu, zawsze to będzie głos z Zagłębia, świadczący o jego ambicji porządania własnej fali w eterze, a cokolwiek by się powiedziało o pracach studia, jest ono przecież krokiem naprzód w rozwoju Zagłębia. Tempo tego rozwoju jest może dziś wolniejsze niż dawniej w złotej erze organizowania się wielkich warsztatów przemysłowych, jednak, mimo wszystko, idzie my naprzód.

nożami robotnika, a prawie w moich oczach zadali ciężkie rany ubogiej wyrobniczy Felietonista skarży się w innych swoich rozważaniach, że głów

nym bożkiem ludności Zagłębia, olśniewnej potęgą kapitału, jest wszechwładny pieniądz, wszystkie zaś drogi wiodące ku niemu, są tolerowane.

Skradzione druty telefoniczne

Gdy dziś głos nasz płynie w świat na falach eteru, jakże dalekie wydają się nam czasy, gdy ten sam głos nie mógł płynąć nawet po drutach telefonicznych, rozkładano je bowiem systematycznie i dokładnie na dużych przestrzeniach. W starych kronikach zagłębiowskich znajdziecie niespodzianą dla was, dzisiejszych zagłębian wiadomość, że na przykład między Gzichowem i Łagiszą skradziono druty telefoniczne na przestrzeni dwu wiorst, a między Konstantynowem i Zagórzem obcięto 34 druty. Ta drobna wiadomość, wzięta z protokołów policyjnych z przed laty, powiedzmy

trzydziestu kilku urasta dziś do rozmiarów jakiegoś punktu orientacyjnego, skąd można wynierzyć drogę rozwojową Zagłębia. Jakże dalekie są czasy, gdy największą troską społeczną zagłębian były prawdziwe egipskie ciemności na zupełnie nieoświetlonych ulicach i straszliwe na nich błota, w których konie po brzuch grzęzły oraz nieporządku na kolei, nazywanej się wówczas Warszawsko-Wiedeńską — a będącej jedyną nicią, łączącą nieuformowane jeszcze skupisko ludzkie ze światem cywilizowanym.

Jak w awanturze powieści amerykańskiej

Nie o rzeczach jednak, ale o ludziach chcę mówić. O tym ich życiu zagłębiowskim tak bardzo chwilami podobnym do życia pierwszych kolonistów za oceanem albo poszukiwaczy złota. Czyż nie przypomina to urywka z awanturkowej powieści amerykańskiej taka oto scena, opisana przez felietonistę zagłębiowskiego w pierwszych latach bieżącego wieku? Oto dawniej tu osiadły zagłębianin odwiedza przyjaciela, niedawno przybyłego do Zagłębia. Sądź gościa był niezwykle: głowa nakryta była kapeluszem

o szerokich rondach, na nogach palone buty, na ramiona narzucony płaszcz gumowy z pasem dwa rewolwery dużego kalibru i patrolasz z rękajami. Cóż znaczy ta maskarada? — zapytał gospodarz, nieznający jeszcze obyczajów zagłębiowskich? — Mieszkam w polu — odparł przybyły — przy głównym trakcie naszego Zagłębia, niedaleko nowej stacji kilkadziesiąt kroków od Gzichowa, w kamienicy, wybudowanej wczoraj, czy onegdy z piasku już jednak karekary zdażyli w bramie tego domu poranici

Pan sołtys jedzie do Ostendy

W tym oświetleniu dawniej powszechna opinia o amerykańskim charakterze Zagłębia, a miano na myśli tylko zewnętrzne formy jego bujnego rozrastania się, staje się jeszcze bardziej słuszną. A oto jeden z drobnych przykładów tego rozmachu, któremu nie mogły nadążyć urządzenia administracji ogólnej. W dniach, gdy Sosnowiec został miastem, mówiono żartem o zadowoleniu z tego powodu przede wszystkim pana nadsoltyśa, który nareszcie będzie mógł wyjechać do Ostendy, gdzie się już dawno wybierał, a tylko urząd mu na tę przyjemność nie pozwalał. Korespondent, który w ówczesnej prasie powtórzył tę plotkę cukiernianą, widocznie za-

głębianin bardzo świeżej daty, sam nie mógł wyjść z podziwu, że sołtys może sobie pozwolić na wyjazd do Ostendy. Ale bo też wczorajsze Zagłębie, czyniąc olbrzymie skoki w bogactwie i wzroście ludności, wytworzyło sytuację zupełnie niespodziewaną. Oto na przykład korespondent żydowskiej gazety, wychodzącej w Fettersburgu, pisze w roku 1902 o zrydach sosnowieckich, że „przed piętnastu laty nie można tu było zebrać dziesięciu, osób potrzebnych do wspólnej modlitwy, a teraz — stwierdza korespondent — jest w Sosnowcu wielki „Bethemidrasz“, bóżniczka sjonistów i jeszcze ze trzydzieści bóżniczek.

Zapomniane nazwiska

Obok dwóch wielkich filarów, na których się wspierał gmach przemysłowego Zagłębia: to jest właściciele fabryk i kopalń oraz tysiącznych rzesz robotniczych istniała jeszcze bardzo nieliczna grupa inteligencji, którą więcej o wczorajszych zagłębianach, ma my i mieć będziemy na myśli, do tego tematu bowiem nie raz jeszcze trzeba będzie powrócić. Pracownicy biurowi, lekarze i technicy nadawali ton Zagłębiu, martwili się o jego wygląd, snuli po gazetach plany co do jego świetlanej przyszłości, zastanawiali się nad koniecznością budowania szkół brukowania ulic, zadzwienia miasta. Nazwiska tych zagłębian nie są uwiecznione na blankietach firm przemysłowych, a przecież i oni w niema-

łym stopniu przyczynili się, nie tylko do budowania siedzib zagłębiowskich, ale i do tworzenia drobnych zaczątków życia kulturalnego. Któż pamięta z lat powojennych jedynego wówczas w Sosnowcu i okolicy ogólnie lubianego lekarza na miarę Judyma z „Ludzi Bezdomyńca“ Nęckiego, co to dwa razy w tygodniu opuszczał swój szpital pogoński, aby tłukąc się dryndulką po błocie i wybojach odwiedzić swoich chorych aż do Niwee i w Zagórz. Po drodze wstępował w żywność, bo w Sosnowcu, dziś mieście 120-tysięcznym, nie było sklepu. Któż pamięta inżyniera Feliksa Rycerskiego, który założył pierwszą w Sosnowcu szkołę czteroklasową dla chłopców i któż pamięta pierwszego nauczyciela i kierownika tej szkoły pana Tosio! Cisi, zapomniani pracownicy, tworzyli podstawy życia społecznego w Zagłębiu, byli świadkami jego startowania do wyścigu o wartości kulturalne.

Tak mi się to wydawało, że właśnie dziś w rocznicę istnienia podstudia należało cofnąć się do niemowlęcych lat Zagłębia i zapoczątkować cykl pogadarek o wczorajszych zagłębianach, by przez porównanie z dniem dzisiejszym, który daje znać o sobie na falach eteru, tym widoczniejszym stał się postęp, dokonujący się na wszystkich polach naszego życia zbiorowego.

K. Cwierk.

KARIERA GRETY GARBO

Z fryzjerki gwiazdą ekranu

Realizacja „Damy Kameliowej“. Dużo masa, którą kreować ma w filmie Greta Garbo, zbiega się z wyróżnieniem, jakim rząd szwedzki uznał za stosowne, z wolą i wiedzą króla Gustawa — odznaczyć swoją radeżkę, słynną już na obu polkulach Greta Gustafsson, córka kupca z Malmö, biuralistka, fryzjerka, modelka, ekspedientka, przetworzona w „gwiazdę“ Greta Garbo otrzymała złoty medal, przyznawany zwykle tym, którzy w dziedzinie wiedzy i sztuki położyli zasługi. Król Gustaw, mądry i rozumny administrator, jednocześnie wybitny sportowiec i wybitny znawca sztuki, ocenił działalność Greta Garbo, jako przynoszącą chlubę krajowi, skąd jest rodem — i sam zalecił radzie państwowej udekorowanie artystki.

Greta Garbo już zaaklimatyzowała się w Hollywood, choć nie może zupełnie pozbyć się tęsknoty za Szwecją. Kiedy ta smukła młodziutka i dumna dziewczyna, młodzieńca i niepewna przybyła wraz ze swym reżyserem Stillerem do Hollywood, kierownictwo wytwórni, która ją zaangażowała, było skonsternowane.

Surowe rysy, brak znajomości języka angielskiego i ta dziwna obcość stwarzały dokoła niej atmosferę niewiary, sceptycyzmu i szacunku.

Prędko jednak uprzedzenie przysło. Ta skromna dziewczyna z dalekiej Skandynawii okazała tak wielki talent, była tak pojętna, że wszelkie zastrzeżenia wobec niej musiały ustąpić miejsca uznaniu.

Gdy Greta przyjechała do Stanów Zjednoczonych, nie znała języka angielskiego, ale było to w okresie filmu niemego. Powstał film dźwiękowy i przemówiła. Trochę szorstko, ze skandynawską brzmiającym głosem, który fachowcy ocenili jednak bardzo przychylnie, publiczność polubiła ten głos, tak jak i wszystko inne, co tyczyło Garbo.

Okazało się z czasem, że Greta umie się w czarujący sposób śmiać, że tańczy, oraz że potrafi śpiewać, co się okaże dopiero w najnowszym jej filmie „Dama Kameliowa“, gdzie obok niej gra Robert Taylor, godny następcą Valentina. Czynniki to w filmie tym z wielkim wdziękiem. Maharadża Induru składa jej uznanie specjalnym kablogramem, konkurs popularności na wyspach malajskich wygrywa Greta Garbo, we Francji ukazały się perfumy „Camille“ (taki jest oryginalny tytuł „Damy Kameliowej“).

Początki sceniczne Greta Garbo nie wróżyły tej wspaniałej kariery, jak już wspomnieliśmy wyżej. Ale los jej dopomógł: poznała kapitała Ringa, który ujęty dziwną urodą biednej dziewczyny, polecił ją producentowi filmowemu Erikowi Petscherowi.

Już w pierwszym filmie „Erick włóczęga“ zwróciła uwagę Mauritzu Stillera. Ten młody i przedwczesnie zmarły reżyser szwedzki utorował jej drogę do sławy. Nakręcił parę filmów już nie z Gretą Gustafsson, lecz z Gre-

tą Garbo. Odznaczenie Nobla zwróciło na artystkę uwagę Ameryki. Jedzie tam i staje się słynna.

Obecnie czeka ją nowy tryumf w „Danie Kameliowej“.

Nie wiadomo jednak... może to jeden z ostatnich jej filmów...

Prasa szwedzka bowiem donosi, że Greta Garbo zamierza sprzedać swą willę w Hollywood i powrócić na stałe do Szwecji.

FRAGMENT WESOŁEJ ZABAWY KARNAWAŁOWEJ.

ZDARZENIA I LUDZIE

Pan w czarnych okularach na czele bandy szulerów karcianych

Mimo największej dyskrekcji, jaką zasadniczo usiłuje się zachować w sprawach, rzucających zle światło na moralność domów gry na francuskiej Rivierze, wyszły ostatnio na jaw szczegóły wielkiej awantury, która rozegrała się w Monte Carlo.

Zaczęło się od tego, że zwrócono uwagę, iż przy stole przy którym grało w baccarata, bank bezustannie przegrywał. Siedział tam kilku graczy, którzy niemal przy każdej kolejce stawiali na właściwą kartę i w ten sposób wygrywali olbrzymie sumy. — Ponieważ wszystko wskazywało jednak na to, że szczęśliwi gracze należą do najwyższych sfer towarzyskich i nie mają między sobą żadnego konfliktu, nie podejrzewano ich o nic: podziwiano jedynie ich powodzenie w grze.

Wkrótce ludzie biorący udział w grze zaczęli stawiać na te same karty na jakie stawiali owi szczęśliwcy, co jeszcze bardziej powiększało straty banku.

Nie wszystkim jednak szło tak dobrze. W pobliżu bankiera np. siedział zwykle pewien starszy pan, który ryzykował jedynie małe sumy i częściej przegrywał, aniżeli wygrywał. Z wyrazu jego twarzy można było odczytać, z jaką zazdrością prześladuje go szczęśliwe posunięcia gości, którzy ciągle wygrywają. Człowiek ten który zawsze nosił czarne okulary z powodu jakiejś choroby ocznej, robił zresztą wrażenie człowieka przygnębionego, którego los nigdy się w życiu nie uśmiechnął.

Pewnego dnia jednak zmieniono zdanie o skromnym starszym panu, na którego przedtem ośmiała się spoglądać ze współzuciem. W dniu tym bank przegrał znowu kolosalne sumy. Kiedy po raz czwarty mieszało karty, straty banku wynosiły blisko pół miliona franków.

Podczas przerwy, kiedy bankier miesza karty gracze zwykle odpoczywają lub też „kibicują“ przy innych stołach.

Przed odejściem od stołu, każdy z graczy rezerwuje sobie jednak swoje miejsce, kładąc na stole jakiś ołówek, puderniczkę, papierosnicę itp. przedmioty. Starszy pan położył na miejscu swoim czarne okulary i stanął obok, by przyglądać się grze w ruletkę. Jeden z jego sąsiadów, który zasiadł przy stole baccarata, od niechcenia, jak to czasami bywa, zaczął bawić się okularami leżącymi na stole. Wreszcie bezmyślnie wziął do ręki i przegrywał przez nie...

W dziesięć minut później (gra tym czasem znowu się rozpoczęła) dokoła stołu za graczami stanęła nagle znaczna ilość dobrze prezentujących się panów.

Kilku z nich przechyliło się w sposób dyskretny, lecz z wielkim zainteresowaniem, naprzód — po czym starszy pan w okularach oraz kilku z tych, którzy w ciągu ostatnich tygodni graли z takim powodzeniem opuścili swoje miejsca i wyszli z sali w towarzystwie panów, którzy stali za nimi. — Rozmawiali ze sobą spokojnie, tak że nikt nie zwrócił uwagi na ich zniknięcie, mimo, że szli w ten sposób, iż każdy z graczy szedł między dwoma panami, stojącymi przed tym za nimi przy stole.

Gracze z innych stołów nie mieli zresztą czasu zwrócić uwagi na to wszystko, co zaszło, każdy bowiem chciał czempredziej zdobyć miejsce opuszczone przez jednego ze szczęśliwych graczy. Od tej chwili jednak

bank powoli, lecz ze zwykłą pewnością zaczął się odgrywać.

Mimo wszystko zaś okazało się podczas końcowych obliczeń miesięcznych, że minus w banku wynosi nie mniej niż 4 miliony franków!

Obcy pan, który przypadkowo spojrzeł przez leżące obok niego czarne okulary, odkrył najbardziej wyrafinowaną bandę szulerów, jaka kiedykolwiek przez tak długi czas i z takim powodzeniem zdołała oszukać bank kasyna w Monte Carlo. Szulerzy ci działali w porozumieniu z urzędnikiem kasyna, który chowa i wydaje karty. On to zamieniał właściwe karty do gry na takie, które na odwrotnej stronie pokryte były pewnym chemicznym roztworem. Wygląd karty nie zmieniał się przez to ani trochę. Patrząc zaś przez specjalnie sprepara-

wane okulary, widziało się na odwrotnej stronie karty jasne plamy.

Wszystko inne łatwo daje się wyjaśnić. „Chory na oczy“ starszy pan musiał tylko zapomocą umówionych znaków informować swych towarzyszy, która karta wygra. On sam stał przegrywał małe sumy, ażeby nikt nie miał żadnych podejrzeń. Cóż znaczy przegrana w wysokości kilkuset franków, jeżeli chodzi o tak olbrzymie sumy, jakie wygrywają członkowie tej bandy.

Prawdopodobnie nikomu nie wpadłoby na myśl, jakim środkami posługują się banda szulerów, gdyby „starszy pan“ nie popułnił lekkomyślności pozostawienia swych okularów na stole.

Dziwny starzec z hotelu Europejskiego Tragedia Kazimierza Tetmajera

Gdy będziecie w Warszawie i zajrzycie do hallu hotelu „Europejskiego“, możecie tam zauważyć dziwnego staruszka, który nieruchomo siedzi w głębokim fotelu, w palcie, w kapeluszu, nasuniętym głęboko na czoło, z nawpół przymkniętymi oczyma. W rękę trzyma laskę, którą się podpięra. Siedzi tak spokojnie całymi godzinami, nie interesuje się zupełnie gwarem życia, toczącego się wokoło, nie interesując się znakomitymi gośćmi tego wielkiego hotelu międzynarodowego. Od czasu do czasu otwiera oczy obojętnie ogląda się wokoło i znowu je zamyka.

Służba hotelowa udaje, że go nie dostrzega. Takie ma polecenie.

A on siedzi długie godziny, aż wreszcie podnosi się ciężko z miejsca i wolnym krokiem kieruje się do wyjścia. Idzie w stronę Krakowskiego Przedmieścia, stamtąd na jedną z wąskich, starych uliczek. Głęboko w tłumie mijają godziny. Około 10—11 wieczorem spotkacie go znowu w Barze Europejskim. Nie zdejmując kapelusza, nie podnosząc oczu, cicho zamawia coś przy bufecie. Kelner podaje mu grzesznie jedzenie, mimo, iż wie, że nie otrzyma zapłaty.

Starzec je wolno i — wychodzi. Nigdy nie płaci należności, nikt zresztą od niego nie żąda pieniędzy. Wiadomo, że z rachunkami należy udać się gdzie indziej. A dziwny starzec wraca do hotelu i udaje się do swego pokoju, oznaczonego numerem 386.

Ten dziwny starzec nosi nazwisko, które głośno było niegdyś w Polsce.

To Kazimierz Tetmajer. Niegdyś poeta miłości, piewca piękności Tatr, autor „Na skalnym Podhalu“, autor płomiennych utworów patriotycznych czasu wielkiej wojny, człowiek, który — według opinii jednego z najwybitniejszych krytyków polskich — obok Przybyszewskiego i Wyspiańskiego przyczynił się do zbogacenia języka polskiego.

Kazimierz Tetmajer obchodzi w tym miesiącu jubileusz

50-lecia swej działalności literackiej. 50 lat mija od chwili, gdy ukazał się jego pierwszy prozaiczny poemat. — Czy jednak Tetmajer wie o tym, że taki jubileusz obchodzi? Przed kilkoma dniami wysłannik jednego z pism literackich zamierzał przeprowadzić z nim wywiad z okazji tej rocznicy. Długo pukał do pokoju nr. 386 hotelu Europejskiego. Nikt nie odpowiadał. Ujął za klamkę. Drzwi były otwarte. Uchylił je i ujrzał Tetmajera, gdy w palcie i w kapeluszu na głowie, z laską w rękę leżał nieruchomo na łóżku. Nie

odwrócił się nawet na dźwięk otwieranych drzwi. Dziennikarz cicho zamknął drzwi za sobą, nie wszedł do pokoju, nie mogąc zdecydować się na to, by naruszyć spokój „piewcy Nirwany“.

Chciano go umieścić w klinice dla psychicznie chorych — okazało się, że jest to niepotrzebne. Tetmajer zachowywał się spokojnie. Otrzymał nagrodę literacką miasta Warszawy, wybrano go honorowym członkiem Polskiej Akademii Literatury.

Wątpliwe, czy zdawał sobie z tej go sprawę.

Państwo przyznało mu dożywotnią rentę państwową, a właściciele hotelu Europejskiego, księżęta Czartoryscy, ofiarowali mu dożywotnio pokój w hotelu i dożywotnio bezpłatne utrzymanie w gastronomicznych zakładach hotelowych.

I tak spędza swe dni ten wielki niegdys poeta, wielki prozaik, wielki dramaturg polski.

Bandytyzm w Mandżurii Lepsza śmierć niż niewola

Mandżuria jest wciąż jeszcze terenem krwawych wyczynów różnych band zbójcekich, które niepokoją głównie szlaki komunikacyjne. Wysiłkom władz japońsko-mandżurskich udało się wprawdzie klęskę bandytyzmu w Mandżurii zredukować do 50 proc.

Mimo to jednak w tasach i górskich kryjówkach toczy się wciąż jeszcze krwawa nieubłagana walka władz legalnych z oddziałami bandyckimi, którzy często przewodzą agenci obcego mocarstwa.

W tych dniach mandżurskie oddziały wojskowe stoczyły musiał krwawą walkę z oddziałem 103 bandytów, którzy wylamali się z więzienia Tsitsikar wymordowawszy służbę więzienną. Po pięciodniowym pościgu przez tundry i wąwozy górskie oddziały wojskowe natrafiły w miejscowości Ilias Geris na świetnie zorganizowany punkt oporu, wybrany i umocniony według wszystkich wymagań taktyki wojennej, co wskazuje na to, że oddział posiadać musiał w swym gronie oficerów.

Między wojskiem i bandytami wywiązała się mordereza litwa, która po kilku godzinach zakończyła się rozgromieniem oddziału. Na miejscu walk pozostało zwłoki 56 zabitych bandytów. Reszta była lżej lub ciężiej ranna. Kilku z rannych nie chcąc się poddać wołalo popieścić samobójstwem. Żołnierze

Serce matki... Tragiczna rozprawa sądowa

W sali sądowej miasteczka Jackson w stanie Kentucky miała miejsce tragiczna rozprawa sądowa. Trybunał rozpatrywał sprawę 18-letniego Jana Shephersa, który w noc wigilijną w czasie ostrej sprzeczki zastrzelił swego 17-letniego przyjaciela Harweya.

Rozprawa wzbudziła duże zainteresowanie, które ściągnęło na salę sądową liczną publiczność i wielu dziennikarzy z czołowych wydawnictw amerykańskich. Wśród publiczności znajdowała się również zrozpaczona matka Harweya, jedynego ukochanego syna. W pewnej chwili matka zderwowana wywodami obrońcy, który pragnął wybielić oskarżonego, wyjęła z torbki pistolet automatyczny i strzeliła do Shephersa. Strzał był celny. Shephers padł trupem na miejscu. W sali zapanowała panika. Przerwano rozprawę, poczem aresztowano zbrojnie.

Niebawem odbędzie się przed tym samym sądem rozprawa karna. Wobec oskarżonej stan tym razem matka, której serce podyktowało rozpaczliwą decyzję sądu.

79-te urodziny trojaczek angielskich

W pierwszych dniach stycznia obchodziły słynne na cały świat trojaczki angielskie 79-tą rocznicę urodzin — Nazwiska sióstr, które doczekały się tak pięknego wieku brzmią: Thackeray, Watson i Remington.

Wszystkie cieszą się doskonałym zdrowiem. Pani Thackeray jest mężatką, panie Watson i Remington są wdowami. Nie mieszkają jednak razem, lecz w odległych dzielnicach miasta zajmują mieszkania, w których spędziły znaczną część życia, jako mężatki. Obie wdowy mają wielki kult do dawnych pamiątek po zmarłych mężach. Jedynie z okazji Świąt trojaczki angielskie spotykają się u mężatki p. Thackeray na wspólnej wieczery w otoczeniu jej rodziny. — Ten tradycyjny zwyczaj zachowały również trojaczki angielskie na przełomie 1936-37 roku.

Samobójstwo w obawie przed... karnawalem

Prasa angielska donosi o samobójstwie 54-letniej lady Hover, jednej z bardzo popularnych przedstawicielki arystokracji londyńskiej.

Mąż zmarłej wyjaśnia, że po operacji żołądka, jakiemu lady Hover poddała się przed paru laty, żyła ona w ciągłej obawie o to, że mogłaby zapaść na raka żołądka.

Głównym powodem samobójstwa był jednak strach przed najbliższymi sezonem zimowym w Londynie. Lady Hover cierpiała ostatnio na ataki depresji i uskarżała się, że nie zniesie zimowych przyjęć, balów i innych ewenementów towarzyskich, w których z racji swego stanowiska musi brać udział.

O uruchomienie zatopionych kopalń pod Olkuszem

Starania pow. Komitetu Funduszu Pracy

W okresie powojennym aż do r. 1931, w Bolesławiu pod Olkuszem były czynne dwie kopalnie galmanu, mianowicie „Ulisses“ (własność Skarbu Państwa, dzierżawcy Franko - Polskie Tow. Górnicze) i kopalnia Bolesław (własność Sosnowieckiego Tow. Kopalni Węgla (dzierżawca Tow. Śląskich Kopalni Cynkownic w Katowicach).

Obydwie kopalnie wraz ze swymi płuczkami zatrudniały około 1000 robotników. Z powodu katastrofalnego spadku cen cynku i ołowiu, obydwie kopalnie zostały uatruczone i zatopione w r. 1931.

Kopalnie rud cynkowych i ołowianych sięgają co najmniej XVI stulecia, przy czym jak wykazują znaleziska nie księgi, od r. 1887 do okresu zatopienia, na kopalniach wyprodukowano w okrągłych cyfrach 1.500.000 ton galmanu, t.j. rudy cynkowej, składającej się z węglanu cynku z domieszką krzemianu cynku (wyprodukowany galman zawierał przeciętnie 13 proc. cynku). Pewno część wyprodukowanego galmanu zawierała bardzo cenną domieszkę zw. blyszczem ołowiu.

Przed tym okresem niezbadane ścisłe ilości galmanu wydobyte były przez poprzednich właścicieli kopalni Mycielskich i po powstaniu 63 r. Gwardii von Kramsta.

Tereny ekspansji rud są obszerne, nie ograniczają się bowiem na Bolesławiu, lecz sięgają Starego Ujkowa, Ostrej Górki, Dąbrówki i in.

Są pewne oznaki, że na poziomach niższych są poważne możliwości znalezienia blendy cynkowej. Jeżeli na malej części trochę rozpoznanych terenów, określono rud na ok. 3.650.000 ton to rud tych może być na tymże terenie kilkakrotnie więcej. Poza tym są jeszcze tereny dolomowe o dużej miąższości zupełnie nie zbadane.

Z uwagi na panujące bezrobocie, sprawa uruchomienia kopalni bolesławskich była przedmiotem posiedzenia sekcji studiów ekonomicznych przy

powiatowym Komitecie Fund. Pracy w Olkuszach, na którym postanowiono zwrócić się z memoriałem do władz centralnych w Warszawie z prośbą o spowodowanie uruchomienia tych kopalni.

Jako motyw podano m. im. że tereny w Bolesławiu są dotychczas jedynymi terenami z rudami cynkowymi i ołowianymi i rokującymi jaknajlepsze nadzieje, że jedyna kopalnia galmanu

i blendy „Biały Orzeł“ w Szarleju, tuż przy granicy niemieckiej, nie może zapewnić Polsce dostawy w razie konfliktu wojennego i że nasze cynkownie pracują tylko wyłącznie na rudach importowych.

Z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, należałoby mieć pełny i niezależny ośrodek przemysłu cynkowego i ołowianego, oddalony od granic Państwa.

Wiadomości bieżące

Niedz. 24
Styczeń

Dziś: Tymoteusza
Jutro: Nawr. św. Pawła
Wschód słońca: 7.30
Zachód słońca: 16.08

TEATR MIEJSKI W SOSNOWCU

Dziś o godz. 16.30 i 20.30 dwa przedstawienia niezwykle ciekawej sztuki W. Bus Feketeo pt. „To więcej niż miłość“, która na wczorajszej premierze została entuzjastycznie przyjęta przez liczną zebraną publiczność.

W rolach głównych wystąpią pp.: Arisztowska, Anusiakówna, Jasnorzewska, Cornobis, Kochanowicz i Krotkie na czele całego zespołu. Oryginalna i ciekawa akcja, aktualne problemy, poruszane w je widzów od pierwszej do ostatniej sceny sztuce tworzą całość, która interesuje. Kasa czynna od 11 do 13 i od 15. Telefon kasy 61203.

— **KAT. TOW. POLEK W SOSNOWCU** (oddział II) urządza dziś o godz. 16.30 w salce przy kościółku Serca Jezusowego tradycyjny opłatek, na który serdecznie zapraszamy wszystkie członkinie i sympatyczki. Oprócz tego będzie wyświetlany obraz pt. „Bethlem“.

— **ZJAZD PIEKARZY ZAGŁ. DABR.** W dniu dzisiejszym Stowarzyszenie Właścicieli Piekarzy Zagł. Dabr. urządza w Sosnowcu w sali Zw. Zaw. Prac. Przemysł i Handl. w Sosnowcu o godz. 10 pierwszy organizacyjny zjazd. Obrady poprzedzi na obywatelstwo w kościele parafialnym o godz. rano.

— **ZWIĄZEK RZEMIEŚNIKÓW CHRZEŚCIJAN I CECHY W SOSNOWCU** urządza we wtorek 2 lutego br. o godzinie 4 po południu w sali domu społecznego w Sosnowcu, ul. Żytunia 10 zabawę rzemieślniczą. Bufet na miejscu obficie zaopatrzone. Orkiestra doborowa. Wejście tylko za zaproszeniami dla pań 150 zł, dla panów 2 zł.

Aresztowanie pasera W MODRZEJOWIE

Policja zatrzymała Chemię Ajzena pasera z Morzejowa, u którego znaleziono belę sukna, pochodzącą z kradzieży z pociągu.

Pasera osadzono w więzieniu.

— **OSOBISIE.** Inspektor pracy w Sosnowcu inż. Wesolowski otrzymał francuskie odznaczenie „Croix de Guerre“.

— **KOŁO ABSOLWENTEK ŻEŃSKIEJ SZKOŁY HANDLÓWEJ W SOSNOWCU** podaje do wiadomości wszystkim członkiniom i zainteresowanym absolwentkom że od dnia 28 bm. w każdy czwartek odbywać się będzie w lokalu szkoły przy ul. Zygmunta 7 lekcja gimnastyki pod kierownictwem prof. Wandy Katowiny. Początek lekcji o godz. 7 wieczorem. Zarząd prosi koleżanki o liczną udział.

— **CHOINKA W GIMNAZJUM KUPIECKIM.** Dziś o godz. 16 młodzież szkół na gimnazjum kupieckiego męskiego Stowarzyszenia Kupców Polskich urządza we własnym lokalu przy ul. Brackiej 10 w Sosnowcu choinkę połączoną z różnymi atrakcjami, na którą zaprasza członków Stowarzyszenia Kupców Polskich oraz rodziców i opiekunów.

— **TRADYCYJNY OPŁATEK.** Centralny związek detalicznego kupiectwa chrz. w Sosnowcu (ul. 3 Maja 22) urządza dziś od godz. 17 w sali domu społecznego na Pogoni przy ul. Żytnej 10 tradycyjny opłatek dla członków, ich rodzin i zaproszonych gości. Wstęp tylko za zaproszeniami. Członkowie związku, którzy przez przeżycie sekretariatu nie otrzymali zaproszeń, mogą je otrzymać przy wejściu w niedzielę.

— **KOLENDY W KOŚCIELE PARAFIALNYM W CZELADZI.** W dniu dzisiejszym chór „Harfa“ z Sosnowca odśpiewa podczas sumy o godz. 11 kilka kolend Flaszki, Wallek - Walewskiego i Lachmana.

Komunikat Z GIELDY PRACY.

Ekspozytura Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy w Sosnowcu zgłasza wolne miejsca na wyjazd:

Nr kol. 3-31 We wszystkich miastach RP. Warszawa - 4 pracowników. Lwów, Kraków, Katowice, Poznań, Toruń, Wilno, Łódź - 2 prac. w innych miastach - 1 prac., poszukiwani są energiczni bezrobotni, którzy mogli by się zająć na swoim terenie w prowadzeniem i zbieraniem zamówień na wyroby masarskie.

Pierwszeństwo mają obywateli ze sprężadzą artykułów spożywczych. Warunki pracy: 5 nr. przewij od sprzedawcy (na podstawie otrzymanego towaru). Chęć do tej pracy bezrobotni mogą liczyć na stały i dobry zarobek.

Zgłoszenia i oferty nadsyłać: Tarnob. pol. skrzynka pocztowa nr 98 firma „Podoła“.

Nr. kol. 3-37. Poszukuje się technicznego kierownika do samodzielnego prowadzenia szlifierni kryształów ołowianych z długoletnią praktyką.

Nr. kol. 6-37 Do maj. Toporów potrzebny ekonom młody, samotny z praktyką. Warunki: całkowite utrzymanie oraz płaca w granicach od 90 do 50 zł. miesięcznie zależnie od umowy.

Nr. kol. 7-37. Dla inwalidów wojennych lub wojskowych. Administracja Dóbr Repki w pow. sokotowskim zatrudni wykwalifikowanego rybaka lub ogrodnika. Wynagrodzenie od umowy.

Nr. kol. 8-37. Dla inwalidów wojennych lub wojskowych. Odlewnia żelaza i fabryka maszyn w Łochowie, pow. Węgrowski zatrudni: 2 ślusarzy, 2 tokarzy met. i 1 gisera. Wynagrodzenie od umowy, zależnie od kwalifikacji.

Nr. kol. 9-37. Dla inwalidów wojennych i wojskowych. Fabryka Odlewów Żelaznych i Narzędzi Różnorodnych „Ostrowek“ pow. węgrowski zatrudni: 1 modelarza z dniówką zł. 3 - oraz 4 formierzy do rzeźb żelaznych z płacą według cennika akordowego.

Oferaty wraz z odpisami świadectw, życiorysami i referencjami kierować do Ekspozytury Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy w Sosnowcu, ulica Zakręta nr 7, pokój nr. 2.

ROK 2000

Pokaże wojnę przyszłości, gazy techniczne, wspaniałe wynalazki, życie ludzi w roku 2000.

Prezydent J. Szczodrowski ODSZEDŁ Z ZAWIERCIA.

Z dniem dzisiejszym p. Jan Szczodrowski przestał być prezydentem miasta Zawiercia, gdyż parę tygodni temu wybrany został prezydentem m. Częstochowy. Wybor ten został w tych dniach zatwierdzony i w dniu jutrzejszym tj. w poniedziałek 25 bm. prezydent Szczodrowski obejmie to nowe stanowisko.

Gospodarzem Zawiercia prezydentem Szczodrowski był przeszło 3 lata.

W dniu 18 stycznia 1934 roku, kiedy bezrobocie w Zawierciu doszło do punktu kulminacyjnego, p. Szczodrowski mianowany został przez ministra spraw wewnętrznych komisarycznym prezydentem m. Zawiercia. Na tym stanowisku uporządkował on bardzo wiele spraw gospodarki samorządowej, jak również taktycznie swą zdolnością wpłynął na 15.000 rzeź bezrobotnych, żądających ciągle od zarządu miasta „pracy albo chleba“.

W dowód uznania a jednocześnie jako wyraz sympatii wszystkich mieszkańców miasta, w dniu 20 grudnia 1934 roku rada miejska wybrała p. Szczodrowskiego prezydentem miasta.

Obecnie Zawiercie żegna prezydenta Szczodrowskiego z wielkim żalem a jednocześnie życzy Mu na nowym i jeszcze bardziej odpowiedzialnym posterunku owoce pracy dla samorządu i społeczeństwa miasta Częstochowy. Do tych życzeń społeczeństwa zawierciańskiego przylączyła się również i nasza Redakcja.

Dyr. Axentowicz przeciw red. Bocianowi

Wśród świadków wybitni przedstawiciele społeczeństwa kieleckiego

W piątek w sądzie grodzkim w Kielcach, zapadł wyrok w sensacyjnej sprawie o zniesławienie wniesionej przez oskarżyciela prywatnego dyr. Kiel. Izby Rzemieśl. Grzegorza Axentowicza, przeciw red. Bocianowi.

Sąd po rozpatrzeniu sprawy uniewinnił całkowicie red. Bociana z punktu 2 aktu oskarżenia i. j., że dyr. Axentowicz wykorzystując swoje stanowisko jako ławnik miejski wyrobił pożyczkę w Zarządzie m. Kielce na połączenie nieruchomości p. Ryfińskiej do sieci wod.-kanal. W sumie wiele krotnie wyższej niż wymagał tego cel ze p. Axentowicz wręczając pieniądze p. Ryfińskiej w której domu mieszka zastrzegł, aby roboty oddała firmie Ludwik Jakubowski. Pożyczka ta kolidowała wyraźnie z obowiązującymi przepisami i uznana została za nielegalną, co w całości stwierdził przewód sądowy przez zeznania świadków przez Artwińskiego, dyr. wodociągów

Nowodworskiego i red. Przybylskiego.

Przewód sądowy odsłonił przy tym kulisy upadku Banku Rzemieślników w Kielcach, który znajduje się obecnie w likwidacji. Na podstawie zeznań świadków M. Grzybowski b. dyr. kop. „Czeladź“, b. prez. miasta Kielce Potockiego i prezesa J. Bokwy dyr. Izby Rz. Axentowicz wręczył b. wiceprezesowi Izby Rz. P. K. kwotę 40.000 zł. które jako oszczędności Izby miały być ulokowane w Banku Rzemieślniczym. Jednak do kasy Banku nie trafiły i zostały fikcyjnie zaksięgowane na 18 kontach przez dyr. Banku Poniewierskiego co było w rezultacie jedną z najgłośniejszych przyczyn upadku Banku Rzemieślniczy. Świadkowie ci zeznali, że do nadzorczej tego Banku należał również i dyr. Axentowicz, a to z racji lokaty oszczędności Izby w tym Banku.

Red. Bocian udowodnił również są-

dowi, że bezpośrednim nadzorcą nad finansami i gospodarką Izby jest p. Wojtowicz, szwagier dyr. Axentowicza, co poniekąd wpływa ujemnie na tok urzędowania dyr. Axentowicza, którego p. Wojewoda nie zastaje w Izbie w czasie lustracji biura Izby, pomimo iż na 4 dni przedtem dyr. Axentowicz wrócił z urlopu wypoczynkowego. Okoliczności te potwierdził p. Wojewoda.

Co do pozostałej części aktu oskarżenia o rzekome pomawianie dyr. Axentowicza o nadużycia pieniężne sąd dał wiarę zeznaniom świadka Ludwika Jakubowskiego i red. Piotrowskiego, który w tej sprawie wystosował list do p. Axentowicza z zapytaniem, czy to prawda, iż popełnił on nadużycia natury pieniężnej na sumę 22 tys. zł. i na tej podstawie skazał oskarżonego na 3 mies. aresztu i 50 zł. grzywny z zawieszeniem na 2 lata.

Oskarżony zapowiedział apelację.

CZŁOWIEK PRZED SĄDEM.

LOTNA KNAJPA

Duże miasto ma takie udogodnienia jakimi chyba żadne inne miasto poszczycić się nie może.

Do takich udogodnień należy t. zw. „knajpa lotna”, w której spóźniony, a głodny przechodzień może dostać wszystkiego czego dusza zapragnie, o każdej porze doby.

„Knajpa lotna” to przedsiębiorstwo handlowe, w którym właściciel, bufet i szparwnia stanowią jedną osobę. Wszystkie zapasy mięszą się pod palcem, w kieszeniach i zakamarkach ubrań.

Taka właśnie knajpa w osobie Zygmunta Drożdża (niemowlanego) zatrzymała się pewnej nocy w pobliżu dworca. Było w niej wszystko. Wódka, zimne zakąski i świeżutkie kotlety wieprzowe, które p. Drożdż przywiązał sobie sznurkiem pod kieszulkę żeby nie wystygły.

Itach w interesie był duży.
— Proszę dwie czyste i dwie parówki już się robił uwijał się p. Drożdż, sięgając co chwila do innej kieszeni.

— Może dla dany coś delikatnego? W kamizelce mam jeszcze jedną porcję sałatki śledziowej. A może kofelcik wierzowy? Ciepłutki! Prosto z pierśi.

— Kotlety pan na pierśiach nosi — słyszała się obudzona klientka.

— Królowo! Za czystość rączek w naszym interesie, czystość gruntu. Cały się szarym mydłem codzien szoruję bo by mnie inaczey komisja sanitarna interes zaskła!

— Kotlet mało wysmażony! — grymasida znów wybredna klientka.

— Momeauć! Niech mi paniusia na piecy sięgnie, bo mnie niewygodnie. Tam mam jedną w sam raz.

Goscio na ogół zadowolony z obsługi i interes cieszyłby się nadal powodzeniem, gdyby w pobliżu nieukazał się granatowy mundur przedstawiciela władzy.

„Restauracja” rzuciła się do ucieczki, ale zbyt późno. Ręka posterunkowego spożyła na kołnierzu p. Drożdża.

— Panie władzo — denotował się „restaurator”. — Co mnie pan w najlepszym szczerości interes zamyka? Interes prowadzę uczciwie. Wszystkie na świeżym masle! Włosa ani robaka pan u mnie w kotleciku na lekarstwo nie znajdzie!

Ale „pan władza”, choć może w duszy miał uznanie dla zalet interesu p. Drożdża musiał spełnić swój obowiązek i odprawa dła „lotna knajpę” do komisariatu.

Dwa tygodnie arcyżu — brzmiał wyrok skazujący p. Drożdża za nielegalną sprzedaż wódki.

Na boiskach i bieżniach

Nowy system rozgrywek o wejście do ligi proponuje P. Z. P. N.

Zarząd Polskiego Zw. Piłki Nożnej występuje na walno zgromadzenie 20—21 lutego z nowym projektem systemu rozgrywek o wejście do Ligi, a mianowicie proponuje ówaki podział mistrzów okręgów na grupy: w latach parzystych 1) grupa: Warszawa — Lublin, Kielce, Łódź, 2) grupa: Poznań, Pomorze, Śląsk, 3) grupa: Kraków, Lwów, Stanisławów, 4) grupa: Wilno, Polesie, Białystok, Wołyń. W latach nieparzystych: 1) grupa: War-

szawa, Łódź, Pomorze, Poznań, 2) grupa: Kraków, Kielce, Śląsk, 3) grupa: Lwów, Lublin, Wołyń, Stanisławów, 4) grupa: Wilno, Polesie, Białystok.

Zwycięzcy grup walczą następnie w puli finałowej każdy z każdym po dwa mecze na punkty, czy też przy równej ilości punktów decyduje stosunek bramki. Mistrz i wicemistrz puli finałowej wchodzi automatycznie do ligi.

Prezes Wilhelm Schön ZWYCIĘŻYŁ W KONKURSIE JEŹDZCÓW CYWILNYCH.

W trzecim dniu zimowych zawodów konnych w Zakopanem rozegrano konkurs szybkości.

Porwsze miejsce zajął por. Męczarski na „Sepe”, 22 por. Latowicz na „Zefirze”.

W konkursie szybkości dla pań i jeźdźców cywilnych pierwsze miejsce zajął senior jeźdźców cywilnych preces Wilhelm Schoen na „Dorfanie” (Klub Jeździecki Zalesia Dąbrowskiego), 2, 3 i 4 miejsce zajął Strzeszewski na „Rysiu”, „Domino” „Banzaju II”.

MEBLE

wykwintnie tanio kupisz jedynie w firmie

Śląski Dom Mebli

KATOWICE, 3 MAJA 19 — Tel. 312-77.

Filie:

KATOWICE Marsz. Piłsudskiego 1

Tel. 332-71

CHORZÓW 1

Wolności 37

Tel. 415-61

Specjalność: Pokoje stołowe, mieszkalne — i gabinety w wielkim wyborze. — Dogodne warunki. — Dostawa bezpłatna na całe Zagłębie Dąbrowskie.

Kino „APOLLO” w Sielcu

DZIS! W niedzielę dnia 24 i poniedziałek 25 stycznia

Rozkoszna, figlarna, uroczą SHIRLEY TEMPLE w najpiękniejszym filmie pt.

Złotowłosy Brzdąc

II-gi film — Sensacja pt.

Pościg za cieniem

W rol. głow.: WILLIAM POWELL i MYRNA LOY.

Bilety od 25 groszy. Dziś o g. 11 PORANEK dla dzieci po 10 groszy.

ZAWIADOMIENIE

Podajemy do łaskawej wiadomości, że otworzyliśmy

BIURO KUPNA — SPRZEDAŻY NIERUCHOMOŚCI, NAJMU LOKALI oraz ADMINISTRACJI DOMÓW

w Sosnowcu, WARSZAWSKA nr. 12 m 1 (parter). Tel. 61-637.

Z poważaniem B. WYŁON, ST. MASŁĄG

KINO „ZAGŁĘBIE”

DZIS OSTATNI DZIEŃ! POZĄTEK O GODZ. 3.30.
Pełna humoru — dowcipu i arcybawnych perypetii wiedeńska komedia muzyczna

Wiedeń szaleje

film oparty na pięknych motywach muzycznych znanej operetki wied.

„WIESZCZKA LALEK”

W rolach głównych:

Magda Schneider, Wolf Albach Retty, Paul Hörbiger

na dno popularne gwiazdy wiedeńskie:

Adela Sandrock, Lizzi Holzschuh i Fritz Imhoff.

Następny program „ROZWÓD Z PRZESZKODAMI” z Anny Ondra.

KINO „PALACE”

Dzień ostatni dnia!

I. DRAMAT OBYCZAJOWY P. T.

Mężczyźni w niebezpiecznym wieku

W ROL. GŁ. GINGER ROGERS

II. BOHATER DNIA

W rol. gł. MAURICE CHEVALIER Początek I seansu o godz. 15.30.

KINO-TEATR „EDEN”

DZIS PREMIERA FILMU:

Nikt nie wie, co go czeka na

Tydzień przed ślubem

Najpiękniejsza komedia sezonu, stworzona wspólnym wysiłkiem najlepszych artystów Hollywoodu w rol. gł. HERBERT MARSHALL i JEAN ARTHUR

Początek I seansu o godz. 17.30 w niedzielę o godz. 15.30

Kino „PAW” w Strzemieszycach

Od soboty 23 do wtorku 26 stycznia b.c.

Historyczny film produkcji polskiej p.t.

Barbara Radziwiłłówna

w roli tytułowej królowa ekranu polskiego JADWIGA SMOSARSKA króla Zygmunta Augusta — Witold Zacharewicz królowej Bony — Leokadis Pancewiczowa

Początek w dni powszednie o godz. 5-ej w niedzielę o godz. 3-ej.

Kino RIALTO Sosnowiec Warszawska 18

HURRA!!

HURRA!!

Po zwycięstwach w całym świecie, królewska para FRED ASTAIRE i GINGER ROGERS zdobędzie Sosnowiec w najweselszej i najmelodijniejszej komedii pt.

„LEKKODUCH”

Święto humoru, tańca i piosenki. Niemiłkający śmiech na widowni PRZEBÓJ! PRZEBÓJ! PRZEBÓJ!

Pocz. I seansu o 5.30. W niedzielę o 3.

Kino „CASINO” ul. Mariacka 1

DZIS!

DZIS!

Największa rewelacja ekranów świata! Superfilm, na który czeka się całymi latami! 119 minut bajecznie przemyślanej i niezwykłej historii przygód i romantycznej miłości! Odysea skazańca!

KAPITAN BLOOD

W roli gł. król aktorów, ten za którym szaleją kobiety całego świata, bożyszcze tłumów ERROL FLYNN oraz z nana ze „Snu Nocy Letniej” rewelacyjnie piękna OLIVIA de HAVILLAND.

Mimo niebywałych kosztów sprowadzenia filmu, ceny miejsc niezmienną.

Początek I seansu o 3-ej. Dziś o 11.30 PORANEK po 10 groszy.

Nie BŁĄDZ!!!

Przed nabyciem aparatu radiowego napisz do nas. Radioaparaty ostatnich modeli 1937 do sieci lub baterii nabyć można najtaniej i na dogodnych warunkach w znanej firmie „POLSKIE ZAKŁADY RADIO - SELECT”, Warszawa, Marszałkowska 147/4. Przyjmujemy Obligacje Pożyczki Narodowej, Konsolidacyjnej, Inwestycyjnej po kursie 100.— za 100.—.

Kata logi, warunki wysyłamy na żądanie bezpłatnie.

